

Misijonska obzorja

POGLED PO SVETU

03 | leto 32 | junij 2018 | priporočeni dar za tisk MO 1,50 EUR |

KRIŠTOFOVA NEDELJA

22.
JULIJ
2018

Z VESELJEM
DARUJEM -
ŽIVLJENJA
REŠUJEM!

BLAGOSLOV
VOZIL

Boleče, a v zaupanju vztrajajmo ...

Junjsko številko Misijonskih obzorij vsako leto zaznamuje Krištofova nedelja z blagoslovi avtomobilov in osrednjo akcijo MIVA. Sicer je še nekaj časa do druge polovice julija, ko jo obhajamo, a je dobro, da se ob tej misijonski dejavnosti naše krajevne in tudi širše Cerkve zaustavimo in zamislimo. Naravnost veličastno je, ko vsako leto vidimo poročila o bogati beri darov, ki jih nameenjate misijonom in misijonarjem. Zavedam se, da to niso le avtomobili in materialna sredstva, temveč da se v ozadju tega skriva hvaležnost, dobra misel, odprtost do tistih, ki nimajo, molitev in samo Bog ve kaj vse še, kar se porodi v mislih vas, darovalcev, ko namenjate svoj prispevek. Tudi med vožnjo se nič kolikokrat spomnite ljudi širom sveta in še posebej tistih v stiski, ko zmolite po predloženi molitvi za srečno pot. Radi se pohvalimo in velikokrat slišimo v javnosti, kako pomemben za naše gospodarstvo je izvoz. Gospodarska rast pri nas je menda v glavnem posledica prav tega. Hvala Bogu, če je tako in Bog daj, da bi še bilo. Škoda pa je, da mediji tako hitro spregledajo še drugi izvoz, ki se tako čudovito odraža v odprtosti in vsem kar, recimo, Slovenija ponese v

svet s Krištofovo nedeljo. V duhu vzajemnosti duhovnega in materialnega je morda prav ta tisti, ki drži pokonci prvega.

Nikoli ne vemo, kdo je pomembnejši, tisti, ki moli, ali oni, ki neposredno ustvarja, tisti, ki zmaguje na ekonomskem področju, ali oni, ki ne spregleda dobredelnega, tisti, ki se v nemoči daruje, ali oni, ki je sredi življenjskih moči.

Naravnost zastrašujoče pa je, s kakšnim, medijsko kar podprtim, izvozom se naša stvarnost ponaša v zadnjih dneh. Mislim na gostovanje ne kateregakoli, temveč Slovenskega Mladinskega gledališča na Češkem s provokativno in do skrajnosti žaljivo predstavo in to v imenu umetnosti, v kateri, kot poroča Delo, Jezus posili muslimanko. O tem slišimo, seveda v pozitivni naravnosti, po domala vseh sredstvih javnega obveščanja, pred čemer lahko le nemo in nemočno strmimo ter trpimo. To je naša stvarnost, ki nas, drugače misleče, v imenu svobode, umetnosti in odprtosti žali do skrajnosti in nas meče med naciste in fašiste. To je revolucionarni pohod

sodobnih tokov, ki na sprevržen način, z demokratičnimi načeli, totalitarno zatira vse, kar ni v njegovem duhu. Glede na način delovanja, ki prefinjeno izhaja iz leninistično interpretiranega marksizma, ko stopiš v pozitivna načela in jih izrabiš za uresničitev lastnih interesov, je to še z večjo domišljijo za hudobijo izveden sodobni fašizem ali nacizem. Ne vem, koliko bodo mediji pisali o človeški in krščanski odprtosti naših ljudi, na primer ob Krištofovi nedelji, pa vendarle prav z njo, čisto konkretno, največ naredimo za prizadete, begunce in kakorkoli preizkušane širom sveta. V očeh sodobne stvarnosti to ni nič, ljudje, ki to počno, so pa zanjo ksenofobi. A kakorkoli že, Nekdo pa ve in vidi in v očeh Njega nič ni spregledano. Zato dobro ne potrebuje razvpitosti, ker je uresničeno samo v sebi, od nje lahko živi le zlo, ker nima uresničitve v sebi, ker ni v zamisli. Tako dobiva skrita človeška in krščanska dobrota še veličastnejši izraz, saj drži obstoj sveta, ki bi sicer brez nje padel. Dragi dobrotniki, ljudje odprtega srca, misijonarji tukaj in tam, kjerkoli, pomembnejši ste, kot vam to namenja stvarnost. Samo zaradi vas svet še obstaja in zaradi vas bo obstal.

Katoliški misijoni | Groblje, Rim, Buenos Aires
1923-1987

Lado Lenček C.M.
urednik KM 1938-1987

Misijonska obzorja
POGLED PO SVETU

Izhajajo v Ljubljani
od 1987

MISIJSKO SREDIŠČE SLOVENIJE
SI-1000 Ljubljana, Kristanova 1, Slovenija
Tel.: 01/300 59 50,
E-mail: missio@rkc.si
http://www.missio.si
Uradne ure vsak dan od 8^h do 13^h.
Misijonska pisarna v Mariboru
je od 1. januarja 2015 zaprta.
Glavni urednik: Jože Planinšek, CM
Pomočnica glavnega urednika: Tina Jež
Lektor: Jurij Devetak, CM

Odgovarja narodni ravnatelj za misijone:
Matjaž Križnar
Oblikovalec: Hanzi Tomažič
Grafična priprava: NEBIA, d. o. o.
Tisk: Para, d. o. o.
Naklada: 4950 izvodov
Če ni posebej omenjeno, so slike od avtorja
prispevka ali iz arhiva MSS.
ISSN 1318-4369
Misijonska obzorja izhajajo šestkrat letno.

Priporočeni dar za posamezni izvod je 1,50 EUR.
Celoletni prispevek za MO za leto 2018: 9 EUR, za Evropo
12 EUR, avionska za Ameriko in drugod je 20 USD, 25 CAD.
Vplačila nakazujte na transakcijski račun MSS,
Kristanova 1, Ljubljana, namen nakazila: naročnina MO,
št. transakcijskega računa pri NLB:
SI56 0201 4005 1368 933,
Vplačila iz tujine s čeki na naslov:
Misijonsko središče Slovenije, Kristanova 1, 1000 Ljubljana
Slika na naslovnici: Sv. Krištof, narisala Tina Kokalj

Vera zdravi ljudi

PIŠE MATIJA NARED

Pakistan, dežela na vzhodu, na meji med Bližnjim vzhodom in južno Azijo se v misijonskih zapisih pojavlja dokaj pogosto, čeprav malokrat v pozitivnem smislu. Grozodejstva, ki se dogajajo nemuslimanskim manjšinam so v nebo vpijoča, odvrtna in ta dejanja, ki nazorno odražajo odnos do »drugačnih«, deželo »čistih«, kar v osnovi pomeni ime Pakistan, kažejo v popolnoma drugačni luči

Poglejmo skrajšano poročilo, ki ga navaja agencija Fides pod naslovom: »Kristjan v bolnišnici pretepen do smrti«. Zgodba je takšna: pakistanski kristjan je umrl po brutalnem pretepanju medicinskega osebja in varnostnikov v bolnišnici v Lahoreju. Nesrečni kristjan je prinesel v bolnišnico svoji noseči hospitalizirani sestri hrano. Zdravnik, ki bi moral priti k dekletu, ni prišel, ampak je poslal v svojem imenu medicinsko sestro. Ker se brat s tem ni strinjal in je zahteval doktorja, je doktor prišel in med prepirom zaskrbljenemu fantu eno prisolil okoli ušes. Ko so se ostali člani bolnišnice družine zaradi tega pritožili, so se nad njih spravili zaposleni v bolnišnici. Varnostniki skupaj s še »najmanj« *tremi zdravniki* so do smrti pretepli nesrečnega mladega moža. Pretepali so ga pol ure, nakar so ga pustili tam, da je na tleh umrl ...

Eden izmed aktivistov nevladnih organizacij je v tem okviru med drugim dejal, da takšno nasilje nad manjšinami v Pakistanu ni opravičljivo, da pa sicer preveč ljudi in prevečkrat vzame zakone v svoje roke. Smrtne žrtve nedolžnih ljudi niso redke. Ko gre za kristjane, si muslimani privoščijo neopravičljivo nasilje, saj vedo, da ne bodo kaznovani. Tako država, ki so jo ustvarili tudi ljudje različnih religijskih manjšin, postaja kraj, kjer se pripadniki manjšin stalno bojijo za svoje življenje. Vlada jim namreč ne zagotavlja varnosti. Mnogi se zato izseljujejo iz države. (Poročilo povzeto po: Agencija Fides, 28/3/2018)

Pri teh napadih, ki velikokrat niso naključni niti osamljeni, lahko zaznamo pravzaprav načrten,

frontalni napad na manjšinske (tudi krščanske) skupnosti. Še posebej so kristjani na udaru v času praznikov, kjer niso izvzeti niti napadi z bombami na cerkve ali napadi na ljudi s puškami. Zadnji takšen napad je bil za veliko noč letos, ko so štiri moške člane krščanske družine pobili na pragu na področju Shah Zaman. Po takšnih napadih ulice zamrejo, pripadniki manjšin se skrijejo in v svojih soseskah živijo v strahu. (Agencija Fides 4/4/2018).

Po drugi strani lahko beremo za področje sosednje države Indije, da na tem področju deluje več kot 1000 sester (redovnic) zdravnic, ki »potihem« *prispevajo k zdravstveni skrbi za najrevnejše in najobrobnejše. Pomagajo tam, kjer je medicinska pomoč težko dostopna, kjer si mnogi dragih zdravstvenih uslug ne morejo privoščiti. Te sestre so visoko izobražene in specializirane v medicinskem znanju in delovanju. Bolnim se posvečajo na najbolj oddaljenih kmečkih področjih. Te sestre, kot pravi odgovorna za njihovo združenje, sledijo Jezusu in vneto služijo tako Bogu kot ljudem. Služenje najrevnejšim je njihova poklicanost.*

V tem vidijo svojo službo pri delu za nebeško kraljestvo. (Agencija Fides, 10/4/2018). Predpostavljamo lahko, da bi te sestre zdravnice lahko delale tudi v dragih prestižnih klinikah za velike plače. Pa ne delajo tako. Delajo z revnimi, kot bi rekli: Bogu za hrbtom, pa vendar ravno po njihovih rokah prihaja Bog. In mi, kristjani, mislimo, da je tako prav, čeprav je naporno, težko, čeprav je potrebno zapustiti svoje domače in udobnost evropske civilizacije in oditi med pozabljene kmete na indijsko podeželje, ali v Afriko, ali na Madagaskar ... Kako smo se znašli tu? Tako, da smo brali, kako so trije muslimanski zdravniki s pomočjo zdravniškega osebja in varnostnikov do smrti pretepli krščanskega fanta, ko je prosil

za pomoč za svojo bolno nosečo sestro. Trije zdravniki so brcali na tleh ležečega fanta na hodniku bolnišnice! In ti ljudje sami sebe imenujejo »čisti«?

Zdravnika ne naredi samo znanje, zdravnika naredi tudi srce. Zdravnika naredi ljubezen, sočutje. In dobršen del vzgoje za sočutje je odvisen od vere, ki jo imamo, ki ji sledimo. (Zato tudi molimo: *kakor v nebesih, tako na zemlji*.) Vera zdravi ljudi tako in drugače. To še kako dobro vedo zdravnice redovnice v Indiji in tako pač mislimo tudi mi in čudi nas, da tega ne vedo pakistanski zdravniki in muslimanska teologija. Ljubezen ne dela razlik.

Vendar vedno, prav zares vedno ... zmolim

POGOVARJAL SE JE JOŽE PLANINŠEK

To pot namenjam pričevanje zavzetemu misijonskemu delavcu, župniku v Velesovem in voditelju tamkajšnjega doma duhovnosti, gospodu Slavku Kalanu. Poleg rednega dela na župniji in v domu duhovnih vaj mu ni škoda energije še za misijonsko delo, ko opravlja službo škofijskega misijonskega animatorja za ljubljansko nadškofijo, s tem pa misijonska razsežnost dela postaja tudi način njegovega človeškega in duhovniškega bivanja.

Že precej let si škofijski misijonski animator za ljubljansko nadškofijo, kaj ti to poslanstvo pomeni?

Najprej, najlepša hvala za predstavitev enega izmed mojih del in poslanstev v duhovniškem poklicu, ki ga z velikim veseljem opravljam že 33 let. Na omenjeno službo misijonskega animatorja me je povabil kot »strela z jasnega« pred 14 leti g. Drago Ocvirk, takratni ravnatelj Misijonskega središča Slovenije. Odkrito priznam, da takrat nisem prav natančno poznal svojega dela in dolžnosti. Vem, da smo takrat začeli z animiranjem veroučencev za misijonsko dejavnost, še zlasti za koledovanje oziroma Trikranjevsko akcijo. To službo sem sprejel kot osebni izziv

in neke vrste doprinos za naše misijonarje. Že takrat sem imel veliko stikov predvsem s sošolcem misijonarjem Tonetom Kerinom na Madagaskarju in sem rekel, pa dajmo. No potem so se začele razne »novosti«. Pripravljeni je bilo treba razna škofijska srečanja kot je praznovanje Misijonske nedelje po različnih župnijah, molitveno srečanje Misijonske molitvene zveze ali zaključno srečanje kolednikov. Tudi s samim Misijonskim središčem Slovenije v Ljubljani se je bilo treba temeljiteje povezati in predvsem spoznati še na tisoče drugih del, katera lahko rečem, da jih vsi udeleženci, od ravnatelja do uslužbencev, vedno zelo kvalitetno, prijazno in odgovorno delajo. Hvala vam!

Koliko je moč s spodbudno besedo doseči danes, ko je toliko različnih navduševanj in zadolžitev, bodisi pri duhovnikih, ki so zagotovo temeljni animatorji misijonske misli po župnijah, kot tudi pri vernikih?

Za Cerkev je pomembno zavedanje, da je oznanjevanje njeno osnovno poslanstvo. Jezus sam je po vstajenju naročil apostolom: »Pojdite torej in naredite vse narode za moje učence« (Mt 28,19). Brez dvoma so duhovniki prvi nosilci misijonskega poslanstva v župniji. Smo pa zelo različni. Cerkev je vesoljna in obenem konkretna. Neke osnovne note dobrotelčnosti, ali boljše misijonskega duha, že vsak prinese s seboj iz svoje družine, vse ostalo je treba »odkriti«. To so skriti talenti, ki jih nosimo v sebi. Morda bi bilo dobro, da bi takšne »cvetke« pomagala odkrivati že sama vzgoja novih duhovnikov v bogoslovju ter v redovniških noviciatih. Pri vernikih ni prav nič drugače. Razlika je le v tem, kako jim je bila predstavljena neka dejavnost. Vsak vernik v sebi nosi željo po širjenju neke dobre novice (še slabe radi širimo). Tako je tudi z raznimi misijonskimi dejavnostmi. Ko sem v preteklosti ob raznih misijonskih akcijah po župnijah doživel izredno lepe trenutke sem spoznal marsikaj. Kljub številnim dejavnostim, ki so po naših župnijah, misijonskemu dogodku ljudje zelo radi prisluhnejo, še zlasti ob konkretnih akcijah. Po odzivu sodeč in kolikor povedo naši misijonarji, brez naših darov in molitev v misijonih ne bi imeli toliko uspehov.

Najlažje merimo odziv na spodbudo v zbranih sredstvih za določen projekt. So ta verodostojno znamenje učinkovitosti ali je treba gledati globlje in predvsem vsebinsko?

Brez dvoma moram iskreno priznati: eno brez drugega ne gre. Jasno, da

je nemogoče ocenjevati neko župnijo ali ljudi po njihovi dobrodelnosti od 1 do 5. To ima pravico le Bog. Nad vsem tem pa je v resnici potrebno poudariti globlji pomen. Najprej gre ob vseh akcijah poudarjati čut za bližnjega. Na primer otroci, ki sodelujejo v Trikaljevski akciji, povezujejo s svojim delom celotno župnijo v eno misel – pomagati bolj revnim, kot Kristusovi poslanci. V župniji, kjer je že ustanovljena kakšna molitvena skupina, se gotovo redno moli tudi za misijonarje, kateri nam zatrjujejo, da je molitev celo tako pomembna kot vsakdanji kruh in voda: »Ko nimam ne hrane ne denarja, včasih še strehe ne nad glavo, pa eno vem: doma za mene molijo« (misijonar Tone Kerin).

Kako kot duhovnik in človek doživljaš svoje srečno prevožene kilometre, ki jih gotovo ni malo, v povezavi z MIVA in z mislijo na misijonarje ter njihove poti?

Hvala Bogu in Sv. Krištofu, pa angelom varuhom za vse varno in srečno prevožene kilometre. Moram reči, da mi je vožnja v veliko veselje. Rad potujem. Rad še koga vzamem s seboj. Vendar vedo, prav zares vedno, ne samo da pomislim na molitev, ampak pri meni v avtu, pa tudi kadar gremo z avtobusom, vsi zmolimo za srečno in varno vožnjo. Navadno pokličemo na pomoč vse nebeške zavetnike potnikov v avtomobilu in moram reči, da je vedno prav prijetno in celo zabavno. Na primer, ko gremo z ministranti na morje me že oni opomnijo: župnik, molitev!? Kar pomeni in tudi vem, da se je to prijelo tudi pri njihovih starših. Res hvala za akcijo MIVA, da se lahko tudi na ta način v molitvi in dobrodelnosti spomnimo misijonarjev, ki brez prevoznih sredstev praktično ne bi mogli premagovati velikanskih razdalj po največkrat nemogočih cestah, če jih sploh lahko še tako imenujemo.

Vsako leto ob Krištofovi nedelji blagoslovljamo avtomobile, gotovo počneš to tudi ti v svoji župniji in to združujemo z zbiranjem sredstev za misijonske avtomobile;

si kdaj pomislil, da bi nam kdo lahko očital, da izrabljamo blagoslov v materialne namene?

Res mi tega še nikdar nihče ni očital! V nobeni župniji, kjer sem do sedaj deloval. Hvala in Boglonaj za vse! Prav vesel sem, da mi (nam) je uspelo ljudem tudi to akcijo pošteno predstaviti. Gotovo je to tudi sad iskrenega in poštenega, ter konkretnega ravnanja z zbranimi darovi iz strani vseh nas, duhovnikov. Navadno zbrani darovi niso čisto na okroglo zbrani, takrat pa vedno zaokrožim

pa ravno ta fant ... se je oddaljil od Tebe, zakaj Gospod? Toliko sem vložil, itd. Po drugi strani pa prihajajo lepa presenečenja v srečnih novih in novih otrocih in mladih družinah, ki si kar sami najdejo svoje mesto v Cerkvi. Delam v župniji, kjer imamo tudi velik dom duhovnih vaj za mlade in se resnično srečujem z vprašanjem vere današnje in jutrišnje družbe ter naroda, Evrope in sveta. Mladi danes potrebujejo trdno in jasno znamenje, kje je Bog in kako ostati zvest danes za jutri. Mnogi z velikimi pričakovanji

Srečanje v Tinjah na Koroškem, od leve proti desni Matjaž Križnar, Jože Kopeinig, Slavko Kalan, Janez Avsenik

navzgor in sam dodam še potrebno vsoto. Jasno, da vsako leto na Krištofovo nedeljo organiziramo blagoslov avtomobilov, pa tudi traktorjev. Pa še nekaj: ob koncu poletja na angelsko nedeljo, prvo nedeljo v septembru, imamo celo blagoslov koles in kolesarjev. Tudi takrat se spomnimo akcije MIVA.

Kakšno mesto v tvojem življenju in oznanjevanju zavzema misijonska razsežnost vere?

Kot sem že na samem začetku omenil, je oznanjevanje prva dejavnost vsakega duhovnika. Ni pa enostavno, sploh ne v sedanjih časih in družbenih spremembah. Včasih bi človek kar pobegnil kam daleč v misijone, kjer bi me vsaj z veseljem poslušali. Tako pomislim v trenutkih neuspehov in razočaranja. Ja, včasih se resnično sprašujem, kako to? Pa ravno ta družina, pa ravno to dekle,

stojijo pred nami praznih rok in odprtega srca. Potrebujejo našo bližino, našo ljubezen in razumevanje, ali ni to čisto misijonsko?!

Česa si kot spodbujevalec misijonske misli v svoji škofiji najbolj želiš?

Od vsakega člana v verigi oznanjevalcev najprej pričakujem prepričljivo in navdušeno oznanjevanje Jezusovega veselega sporočila. Pojdite veseli in ponosni po vsem svetu, v vsako vas in na vsako dvorišče, v šole in župnijske domove, v mesta in vasi, na deželo in planine! Ostanimo blizu vsem, ki smo jim podarili vrednoto vere in krščanske kulture. Ne pozabimo nanje, ko odidejo, ker ne odidejo za vedno. Od daleč nas še vedno spremljajo in želijo, da jih opazimo. Pričakujem pa še večji misijonski poudarek v katehezah za otroke pri verouku.

Adergas, 28. majnik 2018

Islamske verske dejavnosti v sekularni družbi

PIŠE DR. DRAGO KARL OCVIRK

Muslimani so v maju stopili v mesec ramadan (ramazan) in s tem v štiri tedenski post. Ta post je eden od petih stebrov islama in ima javen značaj. Posameznik ga mora opravljati, če naj se izogne družbenim ali državnim sankcijam. Zato se zastavlja vprašanje, kako se te verske dejavnosti opravljajo oziroma se bodo opravljale v evropski sekularni družbi in državi, ki je ločena od religije?

V islamskih državah

Že med muslimani samimi so razlike glede opravljanja posta v javnosti. V islamskih deželah mu daje ton največja skupnost, manjšinske skupnosti – kolikor so dovoljene –, pa jih opravljajo diskretno ali celo skrivoma. Izvedenec na Arabskem inštitutu v Parizu Maati Kabbal, tudi sam musliman, pravi: »Če v Franciji kadite v mesecu ramadanu, vas ne bo nihče aretiral. Nasprotno pa lahko v Savdski Arabiji, Katarju ali Magrebu aretirajo in zaprejo človeka, ki ga zasačijo, da kadi.« Ob lanskem ramadanu je svobodomiselná mladina v alžirskih in maroških mestih protestirala proti družbenim pritiskom in državnim sankcijam tako, da so v večjih skupinah na javnih mestih jedli in pili, kadili in žvečili žvečilni gumi. Maati še doda: »Statistike kažejo, da v svetem mesecu dosežejo nasilje in napadi enega od svojih vrhuncev. To je paradoksalno. Kako je mogoče, da ti ljudje delajo prav nasprotno od tega, kar se od njih zahteva v tem mesecu očiščevanja?«

Ko pridejo pristaši večinskega islama v Evropo, hočejo vse tako, kakor je bilo doma. Tako so v mestnih četrtih, kjer so v večini, prizori množičnega opravljanja molitev na ulici. Pri tem gre v prvi vrsti za razkazovanje kolektivne moči islama in jasno sporočanje, da individualizirani in duhovno prazni Evropejci nimajo ne življenjske moči ne prihodnosti. Priznati je treba, da to sporočilo ni brez soli. Ob njem se velja zamisliti in vprašati: »Kaj pomaga človeku, če ves svet

pridobi, dušo pa izgubi!«

Muslimani v Evropi vse pogostejše zahtevajo, naj se jim med postom zmanjšajo delovne obveznosti. Islamske naftne države so to rešile z uvoženo delovno silo – kristjani in hindujci – ki skriti očem javnosti, smejo jesti podnevi, da lahko garajo 12 ali več ur v svetem mesecu. Tunizijski predsednik Bourgiba je obveznost posta ukinil, ker v svetu poteka gospodarska vojna. Vojakom se med

vojno ni treba postiti, zato naj Tunizijci jedo in delajo, da ne bodo poraženi. Že v islamskih državah poznajo torej različne oblike izvajanja iste verske dejavnosti in se prilagajajo razmeram. Zato bi težko pritrdili fundamentalistom, ki so prepričani, da je kaj takšnega stranpot ali celo odpad. Zgodovina priča o nasprotnem.

Manjšinski muslimani

Po razpadu otomanskega imperija je nekaj muslimanskega življa

ostalo zunaj islamskega sveta. Tako so se muslimani med kristjani na Balkanu prilagodili novemu položaju. Še posebej zahtevne spremembe so se za njih zgodile v Bosni, ko jo je zasedla in priključila Avstro-ogrska. S tem so postali del Srednje Evrope in prišli pod evropski civilizacijski vpliv. Ta se pozna v njihovem bolj evropskem kakor pa turškem ali celo arabskem dojemanju in prakticiranju islama. Da je temu tako, se kaže tudi v tem, da se med njimi krepijo skupine, ki hočejo vrnitev k »izvirnemu« islamu in zato posnemajo arabske fundamentalistične, celo džihadistične izvedbe islama. Svoje privržence imajo fundamentalisti tudi v Sloveniji in so v odkritih sporih

z večinsko Islamsko skupnostjo, ki živi, kot zatrjujejo njeni voditelji, po evropskih civilizacijskih normah. V tem duhu so v Islamski skupnosti zapisali: »Post v mesecu ramadanu je manifestacija osebnega verovanja slehernega posameznika, ki se s pomočjo odrekanja užitkom želi približati Vzvišenemu Bogu. Ramazanski post spodbuja potrpežljivost in ustvarja preventivno odpornost na morebitne slabosti. To je tudi "tekmovalno obdobje", ko

Kršćanstvo brez evangelija

PIŠE FRANC SODJA LETA 1973

verniki "tekmujejo", kdo bo naredil več dobrega.« Iz te razlaga kaže, da je post razumljen v prvi vrsti kot svobodno dejanje posameznika in naj ne bi imel nobenih posledic za tiste, ki se ne postijo.

Izkušnje Cerkve

Zahodne krščanske cerkve so so-oblikovale našo civilizacijo, zato jo poznajo iz lastne izkušnje. V njenem porajanju so se morale veliko spreminjati, da niso onemogočale evangeljskega kvasa, ki je prekvašal njih in našo civilizacijo. In tega prekvašanja, ki vodi k sodelovanju za skupno dobro, ni nikoli konec in zajema vse plasti družbe od civilnih do verskih. Le tako se lahko namreč v globalnem svetu ustrezno odzivamo na izzive in si prizadevamo za skupno dobro. Zato ne preseneča, da je kardinal Tauran, zadolžen za medverski dialog, poudaril prav to, ko je v imenu Katoliške cerkve izrazil muslimanom najboljše želje ob ramazanu. »Dragi bratje in sestre muslimani, ob tej priložnosti bi radi z vami podelili misli o bistvenem vidiku odnosov med kristjani in muslimani: treba je preiti od tekmovanja k sodelovanju. Dejansko je tekmovalni duh v preteklosti vse preveč zaznamoval naše odnose. Takšna medverska konkurenca meče slabo luč na religije in njihove pripadnike in krepí idejo, da religije niso vir miru, marveč povzročajo napetosti in nasilje. (...) Ob priznavanju tega, kar nam je skupno, in ob spoštovanju naših legitimnih razlik, lahko vzpostavimo trdni temelj za mirne odnose, daleč od tekmovanja in spopadanja, in tako utemeljimo učinkovito sodelovanje za skupno dobro.« V tem smislu sta medverski dialog in sodelovanje še kako koristna tako za pripadnike verstev kakor celotno človeško družino.

Spraševanje vesti je včasih moreče. Pa vedno zdravilno. Danes vsem kristjanom sprašuje vest mladina, pa naj bo tista, ki se zbira okrog hipijev, ali ona, ki se zbira v Taizéju. Tudi najbolj mirna in apostolskemu delu posvečena hoče »nekaj novega«. Morda ne bi znali odgovora povedati, če bi jih vprašali, kaj je tisto »nekaj novega«.

A za vsem je ena poteza jasna: sedanja družba je daleč od evangelija, tudi krščanska družba si je našla nek način življenja, ki ob izpovedi vere v Kristusa prenese krivice sveta in morda nanje celo molči.

Sveti Pavel, največji misijonar, je imel spopad z okorelo judovsko miselnostjo, oznanjal je univerzalni evangelij, tisti, kakršnega je prinesel Kristus. »Ne bo več Grka, ne Juda ne svobodnega ne sužnja.«

Po dva tisoč letih pa je vendarle na svetu še tako. Kot da smo dva tisoč let zaman oznanjali evangelij. Morda smo ga krojili tokovom časa in okrnili njegovo vsebino, namesto da bi tokove časa usmerjali v evangelij. Ali niso tudi danes še vedno beli in črni, siromaki in bogatini, Rusi, Američani, Francozi, Malgaši, Papuani.

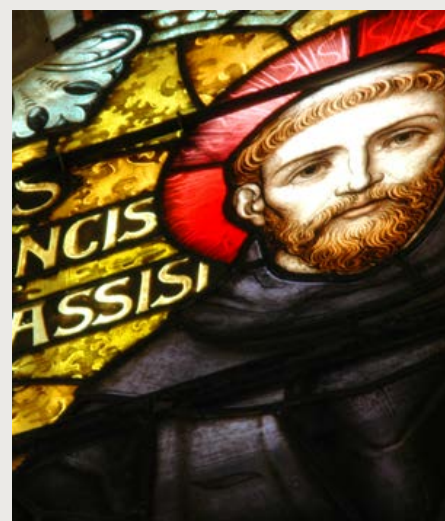
Nekaj naravnega se nam zdi, da eni izžemajo, drugi so pa sužnji, čeprav na drugačen način kot v starem veku.

Nekaj naravnega se nam zdi, da eni propadajo v bogastvu, ker so pač 'sposobni' obogateti, drugi pa propadajo v revščini, ker so 'lenuhi'.

Nekaj naravnega se nam zdi, da gospodujejo narodi, ki imajo za seboj že stoletno in tisočletno civilizacijo in kulturo, in da so manj vredni tisti, ki je nimajo, ali vsaj mislimo, da je nimajo.

Nekaj naravnega je to, kakor je Albancem nekaj naravnega krvna osveta med rodovi, čeprav so najstarejši krščanski narod na Balkanu.

To prikrojeno krščanstvo brez evangelija je danes eden glavnih

branikov, da tudi v misijonske dežele ne more prihajati čisti evangelij. In če nam mladina hoče dopovedati, da je tako zmaličeno krščanstvo obsojeno na smrt, je to njena velika zasluga. Pa čeprav ta trenutek ne bi vedeli, kaj je tisto 'novo'. Z iskrenim iskanjem (kjer ni iskrenega iskanja je itak le teater!) bo morda prav ta mladina našla pravo misijonsko pot v ves svet, z evangelijem »sine glossa« – brez dodatkov in okrajšav, kot je v svojem času storil sv. Frančišek Asiški. In zato smemo in moramo biti optimisti. Cerkev sama se je tega ovedela na koncilu in pokoncilski Cerkev gre v korak – pa naj se še tako nemoogoče zdi – z vsem tistim pristnim in zdravim v mladem rodu. Saj je bil ves smisel koncila prav ta: modernemu človeku v njegovi govorici znova povedati ves in čist evangelij. Ko bodo ta prizadevanja rodila svoje sadove, bo po sebi sledil razcvet misijonskega dela.

»Z veseljem darujem – življenja rešujem!«

KRIŠTOFOVA NEDELJA nas vsako leto lepo poveže med seboj v skupni molitvi in prošnji, da bi nas Bog na priprošnjo sv. Krištofa varoval na vseh cestah življenja. Poletni meseci nas vsako leto zvabijo na pota širom po svetu. Kliče nas delo, najbolj pa odkrivanje in spoznavanje naravnih lepote, krajev, kultur in ljudi. Morda se ravno v tem času najbolj zavemo, kakšna vrednota so prevozna sredstva. Koliko dobrega lahko človek stori z avtom, koliko več dela lahko opravi, se sreča z več ljudmi, v stiski hitreje pomaga ... Ob vedno večjem hitenju pa smo tudi vedno manj zbrani in se na cesti obnašamo tudi neodgovorno, včasih celo agresivno. Molitev in blagoslov za srečno vožnjo je zato tudi klic, da bi se umirjeno vozili, da bi se zavedali svoje odgovornosti, da bi vsi prispevali k varni vožnji.

Akcija MIVA ob Krištofovi nedelji s svojimi zakladi osrečuje najbolj obrobne dela tega sveta. Našim misijonarjem pomaga, da lahko pridejo do postojank, kjer je pomanjkanje kruha, zdravja, znanja ... tja, kjer je življenje na nitki. Misijonska vozila so blagoslov. V nešteti primerih odločajo o tem, ali bodo otroci šli v šolo, ali bo bolnik preživel, bo zdravnik prišel do vasi, bo duhovnik imel mašo, družina skodelico riža ...

MIVA Slovenija – to ste vi, dragi hvaležni in širokosrčni vozniki! S pomočjo vaših darov, ki jih na Krištofovo nedeljo ob blagoslovu vozil namenite za misijonska vozila, omogočate nakup teh vozil in rešujete življenja (našim misijonarjem in tamkajšnjim ljudem). Hvala vam, da se boste tudi letos velikodušno odzvali.

Misijonsko središče Slovenije in MIVA se v imenu vseh naših misijonarjev iskreno zahvaljujeta za to veliko razumevanje in neizmerno dobroto. Naj vas Bog na priprošnjo sv. Krištofa varuje na vseh poteh vašega življenja.

MOLIMO ZA SREČNO VOŽNJO:

Dobri Bog, na priprošnjo svetega Krištofa nas varuj pred nevarnostmi in neizodami.

Utrdi v nas zavest odgovornosti in nas z vsake poti srečno pripelji domov.

Po Kristusu, našem Gospodu. Amen.

Sadovi akcije v letu 2017

RUANDA - s. Anka Burger – avto Toyota

S srcem, polnim zahvale in hvaležnosti, vam pišem to pismo, da se vam zahvalim za vašo pomoč in sodelovanje pri našem delu za "najbolj revne".

Res, ta veliki dar v obliki "avta" je prišel v pravem trenutku za pomoč našim sestram, ki so v službi pri beguncih iz Burundija. Vsak dan gredo na delo v 20 km oddaljeno taborišče. Zavedamo se tudi vaše darežljivosti in požrtvovalnosti iz prejšnjih let, kajti to ni prva pomoč, ki smo jo prejele od vas. Naj bo Bog bogat plačnik! Prosimo ga, naj blagoslavlja vsa vaša prizadevanja za rast Božjega kraljestva med najbolj ubogimi. Zagotavljamo vam še naprej svojo molitev in prosimo Boga in Devico Marijo, naj vas spremljata vsak dan.

BRAZILIJA - s. Agata Kociper – avto Chevrolet

Ta avtomobil, kupljen za potrebe skupnosti v amazon-skem pragozdu v São Gabriel da Cachoeira, nam je v vsestransko pomoč in rešitev nešteti problemov, za obiske družin deklic in za vzdrževanje doma.

Njihov nasmeh vam pove, kako so srečne in hvaležne vam, darovalcem MIVA, ki ste jih tako velikodušno podprli. Te deklice, med njimi tudi vedno kakšna mamica mladostnica z otrokom, tukaj pri sestrah najdejo novi dom in se pripravljajo na prihodnost s sedanjimi izzivi, pa tudi z upanjem, da jim bodo kos.

Kolesa tega avtomobila se pridno vrtijo po luknjastih poteh proti letališču, po naših indijanskih naseljih, predvsem pa proti pristanišču ladij. Bog bodi zahvaljen.

Ob vašem plemenitem dejanju občutite veliko veselje, da ste v prostrani Amazoniji prižgali eno od mnogih lučk upanja, ki pa gotovo ne bo zadnja.

Vaša hvaležna s. Agata in vse soudeleženke hiše "SREČNE DEKLICE - ali v indijanskem jeziku UKA SURI".

MALAVI – p. Lojze Podgrajšek - traktor

Od MIVA Slovenija smo prejeli sredstva za nov traktor in poljedelske priključke, da bi lažje in bolj učinkovito obdelovali polja naše šolske farme. Imeli smo tudi nekaj sreče. Novi stroji oz. priključki so prišli ravno v začetku deževnega obdobja. Več kot polovico obdelovalnih površin je že zoranih. Tudi nekaj koruze smo že posadili. Delo gre veselo naprej!

Dragi dobrotniki, s sredstvi za nakup poljedelskih strojev ste naši novi šoli, družinam učiteljev in podpor-
nih sodelavcev omogočili boljšo in obilnejšo pridelavo hrane. S tem vašim darom bo naša gimnazija z interna-
ti za fante in dekleta kmalu sposobna samooskrbe v pre-
hrani in vzdrževanju vsega šolskega poslopja.

Iskreno se zahvaljujem tako vodstvu slovenske MIVA kot tudi sodelavcem in dobrotnikom za namene na nedeljo sv. Krištofa.

Dobri Bog naj vam za vse obilno povrne!

SENEGAL – Ambroise Gning – avto Toyota

Danes sem vesel, da vam lahko povem, da je vozilo, za katerega sem vam poslal prošnjo za pomoč, kupljeno in je že na našem župnijskem dvorišču. Zelo sem vam hvaležen. Skupaj z vami in za vas molim. Naj Gospod še naprej blagoslavlja vse vas in vaše družine. Naj vam stokratno povrne za vse, kar storite za misijone po svetu. Naš avto bo vsakodnevno na poti do družin v stiski, v veliko pomoč mi bo pri pastoralnem delu in obiskovanju podružnic.

Še enkrat hvala za vse, kar storite za misijone. Zahvaljujem se vam za vašo pozornost do moje prošnje. Prejmite naše iskrene čestitke za vse dobro, ki ga storite tolikim osebam v potrebah po vsem svetu, zlasti v revnih deželah. Z vso hvaležnostjo in obljubo molitve.

UKRAJINA – Jan Trzop – avto Škoda

Viceprovinca sv. Cirila in Metoda se zahvaljuje MIVA Slovenija za nakup novega osebnega avtomobila Škoda Rapid. Avto služi duhovniku, ki vodi ljudske misijone na župnijah. V naši viceprovinci že več let deluje skupina, ki

vodi ljudske misijone in duhovne obnove po celi Ukrajini in skozi vse leto. V zadnjih letih je zaradi pomanjkanja osebja v skupini sodeloval le en naš sobrat. Njegova naloga je bila organizirati in voditi ljudske misijone. Za pomoč je vedno prosil še kakšnega sobrata, ki ima sicer drugo delo v viceprovinci. V tem letu je eden od naših sobratov zaključil študij v Rimu in bo že drugi duhovnik, ki bo na razpolago za to dejavnost. Sobrata ne živita v isti skupnosti, zato za dejavnost oba potrebujeta avtomobil. Avto nam je zelo potreben, ker so razdalje med župnijami zelo velike.

Zelo smo hvaležni vsem darovalcem in sodelavcem v Misijonski pisarni. V molitvah in pri sv. maši se vas spominjamo ter tudi vsem vam želimo obilo Božjega blagoslova in varstva na vseh poteh. Z veliko hvaležnostjo vas pozdravljam!

MADAGASKAR – Janez Krmelj – reševalno vozilo Toyota

V mesecu oktobru smo prejeli dar MIVA Slovenije, nov rešilni avto. Težko smo ga čakali, saj se je število težkih

bolnikov v naši bolnici, po odhodu s. Terezije Pavlič, občutno povečalo. Tako je okolica šestih občin v kritičnih trenutkih odvisna od naše postojanke. Smo edini, ki nudimo zdravstveno in socialno pomoč na območju z več kot 70.000 prebivalci.

Star rešilec je služil deset let. Po nezgodi smo ga popravili in je še vedno v uporabi. Ni pa zanesljiv v urgentnih primerih, saj nima vitle, ki je na naših državnih cestah resnuja. Skoraj ni vožnje, da ne bi uporabljali lopate. Naša bolnica je od večjega kraja, kjer se začne asfalt, oddaljena 59 km, oziroma okrog štiri ure vožnje. Po tej jamasti in blatni cesti se vozi bolnike in porodnice. Koliko trpljenja. Dragi prijatelji misijonov. Pristrčna hvala vam za prispevek pri nakupu avtomobilov za potrebe naših misijonov. Brez terenskega vozila bi bili skoraj vsi težki bolniki zapisani smrti. Kar pomislimo kako bi bilo, če bi porodnico iz Postojne nesli peš v Ljubljano, kjer bi ji opravili carski rez. Kakšne muke na poti in še smrt otroka zaradi zakasnitve.

Bog vam vsem obilno poplačaj. Naše veselje je veliko, ko lahko ljudem ustrežemo.

Krištofova nedelja in akcija MIVA bo 22. julija 2018.

Naj vas vodi geslo:

»MOJ DAR BOGA SLAVI ZA VSE PREVOŽENE POTI.«

Darove v ta namen lahko nakažete tudi preko TRR:

Misijonsko središče Slovenije,
Kristanova ulica 1, 1000 Ljubljana
IBAN: SI56 0201 4005 1368 933
sklic: SI00 279500

Bog vam povrni z varno in srečno vožnjo!

MIVA Slovenija – poročilo za leto 2017

MISIJONAR	DRŽAVA	VOZILO
s. Polona Švigelj	Senegal	Avto Toyota Hillux
p. Stanko Rozman	Zambija	Avto Toyota Hillux
Janez Krmelj	Madagaskar	Avto Toyota Ambulance
s. Agata Kociper	Brazilijska	Avto Chevrolet S-10
Nestor Hernando Gomez	Ruanda	Motor Yamaha
s. Anka Burger	Ruanda	Avto Toyota Landcruiser
Thomas Malick Ndione	Senegal	Avto Toyota RAV
Jan Tropsz	Ukrajina	Avto Škoda Rapid
p. Lojze Podgrajšek	Malavi	Traktor Ferguson
s. Bogdana Kavčič	Burundi	2 x Motor Yamaha in 3x kolo
s. Agata Kociper	Brazilijska	Motor za čoln Yamaha

MIVA SLOVENIJA je z vašimi darovi v letu 2017 pomagala pri uresničitvi 11-ih projektov, v skupni vrednosti 284.036,66 €.

BURUNDI – s. Bogdana Kavčič – motorni vozili in kolesa

Že dobri dve leti delam v župniji Kiguhu. Kmalu od začetka smo sestre opazile, da duhovniki v župniji, za obisk podružnic, potrebujejo vozilo. Motorni vozili, ki sta jih imela župnik in kaplan, sta bili dotrajani in stalno v popravilih. Ravno tako katehisti, ki so odhajali peš na oddaljene šole in podružnice. Skupaj, še škof je dodal svoje priporočilo, smo zaprosili za dve novi motorni vozili in tri kolesa za katehiste. V zelo kratkem času smo dobili pozitiven odgovor od MIVA Slovenija in tudi sredstva za nakup teh vozil. Zanje se iz srca zahvaljujem v imenu celotne župnije, ker vidim, da so jim v veliko pomoč pri njihovem pastoralnem delu. Hvala 1000x in še in še.

Nove prošnje

Misijonska družba - lazaristi, Nigerija

Na vas se obračam s prošnjo za pomoč pri nakupu minibusu za mednarodno semenišče Misijonske družbe v Nigeriji. Novo semenišče bo lahko sprejelo do 70 bogoslovcev. Poklicev je veliko. Bogoslovci hodijo na vsakdanja predavanja v mesto Inugu, redno pomagajo na župnijah, sodelujejo pri dobrodelnih projektih in drugih dejavnostih na ravni škofije. Za tako število bogoslovcev bi potrebovali minibus, ki bi nam zelo olajšal delo. Naj vam Jezus stokratno povrne za vso vašo pomoč.

Škof Fulgence Razakarivony, Madagaskar

Delujem v škofiji Ihosy, kjer je svoj čas deloval tudi slovenski misijonar Ivan Štanta. Škofija je velika, prav tako pastoralne potrebe, saj je duhovnikov premalo. Nujno bi potrebovali avto, saj je naš sedanji star 10 let in v precej slabem stanju. Avto potrebujemo za pastoralno delo, obiske po župnijah, razna srečanja na ravni škofije in urejanje administrativnih zadev v glavnem mestu, kamor nas vodijo ceste v obupnem stanju. Velik Bog lonaj vsem, ki s svojimi darovi podpirate MIVA Slovenija.

Cesare Bullo, Etiopija

Salezijanska skupnost je v Etiopiji prisotna od leta 1975. Skupnosti delujejo na različnih področjih in se soočajo z različnimi težavami. Vsem pa je skupni cilj vzgoja mladih in skrb za vse uboge in bolne. Skupnost v Adigratu, ki leži na severu države na nadmorski višini 2400 m, potrebuje nov avto. V lasti imajo avto, ki je star 20 let in je večkrat v popravilu kot v uporabi. Potrebovali bi nov avto, ki bo na voljo za prevoze bolnikov, šolarjev, obisk podružnic in ostalo pastoralno delo. Bog povrni za vso vašo dobroto.

Sergej Pavliš, Ukrajina

Lazaristi v Odesi vodijo veliko različnih projektov. Eden izmed njih je tudi center za odvisnike »Comunita in dialogo«. V lanskem decembru je bil odprt nov center v

vasi Fedorivka, ki je iz Odesse oddaljen 700 km. Vsak teden ga obišče eden od sobratov iz Odesse in tako skupnost v Odesi ostane brez avta. Za take razdalje bi potrebovali nekoliko večji avto – karavan, saj tja vedno peljejo tudi materialne stvari. Ceste, razen glavnih, so v slabem stanju. Zelo smo vam hvaležni za vso dosedanje pomoč in se priporočamo tudi za naprej. Bog povrni za vse.

Sestre Marije Brezmadežne, Madagaskar

Sestre še nimajo svojega avta. Občasno si ga izposodijo. Sedaj se je njihova dejavnost povečala in za opravljanje le te potrebujejo svoj avto. Vozilo se bo uporabljalo za oskrbo vzgojnega centra za dekleta, za prevoz med skupnostmi, za prevoz na posestvo, kjer dekleta in žene delajo in se učijo kmetovanja – vrtnarjenja. Ob nedeljah in praznikih pa bo na voljo za pastoralne obiske po skupnostih in župnijah. Že v naprej hvala za pomoč.

Alexandre Zephirin Rafanomezantsoa, Madagaskar

Kot vizitator Misijonske družbe (lazaristi) na Madagaskarju sem veliko na poti, saj obiskujem vse misijonske postojanke, kjer delujejo lazaristi, vse od Tolagnara na jugu do Antsiranana na severu. Prav tako se udeležujem raznih srečanj v vseh šestih škofijah, pastoralno pomagam po raznih župnijah, kjer je potrebno. Razdalje so velike, ceste pa zelo slabe. Potrebujem zanesljiv in varen avto. Prosim za pomoč pri nakupu, saj sami ne bomo zmogli zbrati tolikšne vsote. Hvala za vašo podporo in dobroto.

S. Bogdana Kavčič, Burundi

V škofiji Rutana na jugu Burundija leži novo ustanovljen misijon Kiguhu, in sicer na nadmorski višini okoli 1900 m. Ceste so prevozne le s terenskim vozilom, v deževnem obdobju pa je situacija še slabša, saj so le-te ilovnate. Avto se bo po večini uporabljal v zdravstvene namene, za potrebe porodnišnice in zdravstvenega centra, za nakup zdravil, prevoz bolnikov in oskrbo po oddaljenih vaseh. Z vozili Toyota imamo zelo dobre izkušnje, a so tudi zelo draga. Prosimo za pomoč pri nakupu, nekaj bomo prispevale tudi sestre. Bog povrni.

Bl. Lucien Botovasoa

PIŠE JANEZ MESEC, MISIJONAR, LJUBLJANSKA NADŠKOFIJA

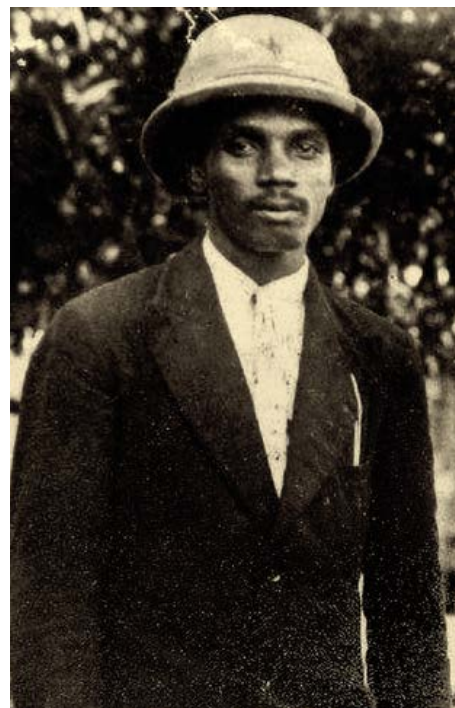
Misijonar Janez Mesec nam je poslal zanimivo poročilo o razglasitvi novega malgaškega blaženega. Z njim je Cerkev na Slovenskem bolj povezana, kot si morda predstavljamo, saj prihaja iz okolja, kjer že vrsto let delujejo naši misijonarji in zato je to tudi naš praznik.

V nedeljo, 15. aprila, smo imeli v naši škofiji veličastno slovesnost, kakršne pri nas še ni bilo. Za blaženega je bil razglašen Božji služabnik Lucien Botovasoa, učitelj iz Vohipena. Res je presenetljivo, da se je v prvi generaciji kristjanov v naši škofiji Farafangana, v plemenu Antemoro, pojavil tak človek: poročen in oče osmih otrok, talentiran učitelj, ki je s humorjem znal privabiti učence k sodelovanju. Kot Frančiškov tretjerednik je zahrepenel po svetosti in to tudi dosegel z mučeniškim vencem, ko so mu domačini 17. aprila 1947 zaradi katoliške vere odsekali glavo. Za nameček se je plemenski kralj Tsimihono, ki je izrekel smrtno obsodbo, po 14 letih, leta 1961, spreobrnil in umrl spravljen in oblit s krstno vodo. Tako mu je namreč obljubil Lucien, ko je odhajal v smrt: »Ko bo prišel čas tvoje smrti, o kralj, se ne boj: takrat bom spet prišel k tebi in umrl boš kot kristjan.«

Zanimivo, da je večina duhovnih poklicev v naši škofiji prav iz njegovega plemena Antemoro.

Lani, ko so izvedeli, da je postopek v Rimu uspešno zaključen, so se začele priprave na veliki dogodek. To je tretji blaženi Malgaš: prva je bila Victoire Rasoamanarivo, poročena žena; sledil je redovnik šolski brat Rafael Rafiringa, tretji pa je sedaj učitelj Lucien Botovasoa. Morda je prav to dejstvo, da gre za preprostega malgaškega človeka iz majhnega mesteca na obrobju, ganilo in pritegnilo katoličane s celega Madagaskarja, da so pretekli konec tedna preplavili Vohipeno. Slišal sem za številko 40.000. Nekateri so potovali nekaj dni, več tisoč kilometrov. Iz Manambondra so šli romarji najprej 58 km peš do Vangaindrana, potem pa s kombiji naprej

do cilja. Že v soboto je bilo ob reki, na mestu usmrtitve blaženega Luciena, več maš. Bilo je toliko ljudi, da smo komaj dihal. Pa vendar je bila ob reki prav lepa spontana maša. Da bi kdo kaj usmerjal množico, ki je pritiskala, in promet, ki je popolnoma zastal, seveda ni bilo govora. Bolje pa je bilo organizirano potem na prireditvenem prostoru na drugem koncu naselja. Tam je bilo veliko žandarmerije ter skavtov in je vse potekalo brez težav. Večerni program je bil lepo pripravljen: igrana zgodba o življenju blaženega, ki so jo pripravili mladi, češčenje Najsvetejšega in prepevanje duhovnih pesmi. Dež, ki je vso noč mirno padal, ni zmotil ali prekinil programa. Kar nekaj mladih sem videl, ki so zaviti v cunje spali na mokri travi, medtem ko je po njih padal dež, druge pa je dež morda spodbudil, da so še bolj vztrajno molili do jutra. Jaz sem spovedoval tja do enih ali dveh zjutraj. Ganljiv je bil pogled na vrsto čakajočih sredi noči, kot v Medugorju ... V dežju so poklekovali na mokro travo pred duhovnikom in prejemale zakrament sprave. Nedelja pa je bila kot umita v vročem soncu. Slovesno somaševanje preko 30 škofov je vodil papežev legat kardinal Maurice Piatt z otoka Mauritius. Somaševalo je kakih 500 duhovnikov. Prišel je tudi predsednik države s spremstvom kakih desetih avtomobilov in helikopterja. Relikvij ostankov telesa blaženega ni, ker so njegovo telo, na katerem se je še malo držala odsekana glava, vrgli v reko Matitanana, ki je truplo počasi odnesla v morje. Zato so za relikvije izbrali krstne in poročne knjige župnije Vohipeno, ki jih je pisal Lucien Botovasoa, ko je bil kot učitelj tudi župnijski tajnik. V njih so našli kakih 40

njegovih podpisov. Te knjige predstavljajo tudi zgodovino katoliške vere v Vohipeno. Zanje so izdelali lepo zastekljeno malgaško hišico, ki so jo slovesno prinesli v sprevodu.

Kot dragocen dogodek zame pa je bil obisk pri družini Luciena Botovasoa. Nekaj redovnic je želelo videti hišo, kjer je živel. Ko smo po vasi spraševali, kje je to, so nas pripeljali najprej k njegovima sestrama, potem pa so nas peljali še malo naprej, kjer smo našli oba brata. Lucien, ki je bil najstarejši izmed devetih otrok, bi imel letos 110 let, štirje, ki so še živi, pa so že blizu 90 ali 100 let. Lucienova žena Suzana je umrla že pred mnogimi leti, od njunih osmih otrok pa so rekli, da sta živa še dva, a ju nismo videli. Naj blaženi Lucien pri Bogu prosi za Malgaše, za katere je tudi izrecno daroval svoje življenje. Ob njegovem herojskem zgledu tudi naši mali misijonski križi postanejo lažji.

»Demokratični« Kongo

S. MOJCA KARNIČNIK, MISIJONARKA JEZUSA KRISTUSA

Že kar lep čas se nisem oglasila. Pred nekaj dnevi sem pa prejela zajetno pošto iz Misijonskega središča. Božično in velikonočno hkrati, več Misijonskih obzorij in cel kup Ognjišč. Bila sem vesela in nejevoljna hkrati. Nejevoljna zato, ker je bila božična pošta oddana v Ljubljani 12. decembra, v Kinshaso je dospela že 6. januarja, od tam do mene (30 km razdalje) pa zdaj. Tako, vidite, posluje naša pošta!

Seveda se vam lepo zahvalim za vse prejeto. Lepo je, da se zanimате za naše delo in nas tako lepo spremljate. Pristrčen boglonaj za vse, tudi za vso materialno pomoč, brez katere mi ne bi mogli uspešno delati. V nadaljevanju pa naj podelim z vami nekaj stvari iz dežele mojega delovanja.

Nemirna RDC (Demokratična Republika KONGO)

Vsakokrat, ko slišim imenovati našo državo "demokratično", me zbode. Kot da bi se norčevali iz nje! In se sprašujem, če bo res kdaj postala demokratična. Tista peščica na vrhu piramide vlada s trdo in neusmiljeno roko skoraj 90 milijonski populaciji. Na vzhodu države bratomorna vojna traja in traja, pa vlada ne kaže nobenega interesa, da bi prišlo do miru. Svet se je naveličal slediti tem nenehnim spopadom, ki že davno niso več "novice", in molči. Vlada pa, namesto da bi se ukvarjala s temi in mnogimi drugimi problemi, ki spravljajo to ubogo rajo na rob preživetja in mnoge v obup, napada celo tiste,

ki so zanjo v skrbeh in z njo trpijo. Te zadnje mesece je prišlo do pravega preganjanja Cerkev, ker je povzdignila svoj glas in obtožila takšno ravnanje.

Predsedniku Kabili je njegov drugi 5-letni mandat potekel že konec leta 2016. Morale bi biti predsedniške volitve, a jih je preprečil. Ker ustava ne dovoljuje predsedniškega stolčka istemu kandidatu za več kot dve zaporedni mandatni dobi, jo je hotel spremeniti. Tu pa je naletel na vsesplošen upor prebivalstva (razen tistih ljudi, seveda, ki si delijo "torto" z njim). Grozila je celo državljanska vojna. V veliki stiski je zaprosil za pomoč Katoliško cerkev, ki ima velik vpliv v državi. Le-ta je povabilo oziroma prošnjo sprejela. Več dni je bilo zasedanje Nacionalne škofovske konference s kardinalom na čelu in skupaj s člani vlade. Rezultat pogajanja: eno leto resne in vsestranske priprave na volitve, ki bi torej morale biti konec leta 2017. Predsednik je obljubil, da zaenkrat ne bo več kandidiral. Pa ni bilo nič s pripravami

na volitve. Predsednik je zahteval še eno dodatno leto, kar pomeni, da je predsednik že skoraj 12 neprekinjenih let! Pa še vedno je kandidat! Ljudstvo je napovedalo manifestacije, ki so se res zgodile. Cerkev je ljudi pozivala, naj bodo miroljubne in res so bile. Množica ljudi se je zbrala obakrat v centru Kinshase in se napotila proti katedrali, kjer naj bi bila maša. Hodili so z molitvijo in petjem, z rožnimi venci in svetimi pismi v rokah. Veliko duhovnikov in redovnic je bilo med njimi. Pa sta bili obakrat manifestaciji kruto preprečeni, že na cesti, posebno pa še v katedrali. Obakrat je bilo nekaj mrtvih, veliko ranjenih, aretiranih, osramočenih in mučenih.

Katoliška cerkev (ne toliko protestantska) je bila res preroško pogumna. Kardinal Laurent Monsengwo je napisal poslanico vsem kategorijam prebivalstva, tudi vladi, ministrom, poslancem ... Vse je pozival k miru, bratstvu, solidarnosti, poštenosti, v prvi vrsti pa k odgovornemu delu, ki jim ga njihovo poslanstvo nalaga. In rezultat tega? Hoteli so ga aretirati, pa jim je ljudstvo to preprečilo. Tudi konzul, ki je skupaj s kardinalom podpisal poslanico, je moral pobegniti v Vatikan. Po stanovanjih ljudi in tudi po nekaterih samostanih so se vrstile preiskave. Menda so iskali orožje. Nekaj ljudi je izginilo in nekaj duhovnikov so našli ubitih. Zmedo so izkoristile tudi tolpe, ki so vlamljale v stanovanja; tudi samostanom niso prizanesle.

Zdaj je bilo nekaj tednov brez posebnih dogodkov. Je to zatišje pred kakšno novo nevihto? Upam, da ne. Čas pa mineva in datum napovedanih volitev (že v tretje) bo hitro tu. Naj nas Sveti Duh, katerega praznik obhajamo, obdari s svojimi darovi, da bomo zmogli vedno pravilno ukrepati, zlasti pa da bomo znali sejati okrog sebe veselje in upanje. S pristrčnimi pozdravi!

Kardinal Laurent Monsengwo in predsednik Joseph Kabila

V Amazoniji v Braziliji posvetili prvega duhovnika

S. AGATA KOCIPER, SALEZIJANKA, BRAZILIJA

17. marca 2018 je Cerkev na porečju Rio Negro v Amazoniji, v župniji Nossa Senhora da Assunção v Içani, doživela prvo in enkratno mašniško posvečenje, naslednji dan pa še novo mašo domačina Geralda Trindade Montenegro.

Pričakovanje, upanje, veselje nas je vse navdajalo te dni, pa tudi marsikakšen dvom je bil premagan, predvsem pa veliko dobre volje je bilo dano skupaj tako od samega Geralda, ki je v svoji rojstni župniji to zadnje leto opravljal službo diakona, kakor od domačinov, ki so se dva tedna intenzivno pripravljali na mašniško posvečenje in novo mašo.

Tudi duhovna priprava je dobila svoje mesto s tridnevničo za duhovne poklice, kjer je diakon sam navzočim pričeval o svojih izkušnjah in daru poklica. Dan posvečenja se je začel, kot je pri teh plemenih v navadi, s skupnim zajtrkom, kjer vsak kaj prispeva in kot ob lomljenju kruha si od vsake jedi kaj vzame v roke in zaužije. Med samim posvečenjem so se večkrat slovesno oglasile indijanske piščali ob plesih, s katerimi so priklicali dobre duhove in blagoslov v ta kraj ter odstranili sleherno misel na slabe. Kot domačin, govorec jezika svojih prednikov baniwa, je novoposvečenec sprejet z velikim navdušenjem in gotovostjo, da jih bo Božja beseda še bolj nagovorila in "Človek postala" s karakteristikami tega ljudstva. Še večje presenečenje je bila naslednji dan nova maša v župnijski cerkvi, kjer je novomašnik na koncu maše od škofa prejel službo župnika te župnije, ki se razteza čez 600 km naokrog ob rekah Içane, Yaiari in pritokih. Škofija São

Novomašnik s starši

Gabriel da Cachoeira ima premalo duhovnikov, tako misijonarjev in domačinov, kjer zaradi geografsko težkega in zahtevnega področja nekateri prihajajo iz drugih škofij in držav, a le za kakšno leto, potem se vrnejo. S tem smo vsi še bolj poglobili vero v mašniško maziljenje in posvečenje, da bo Gospod delal med nami po novem duhovniku. Tako se je že naslednji teden organiziralo tridnevje duhovnih obnov s spovedjo za otroke, mladino in odrasle v pripravi na veliko noč, kjer je bil odziv zelo dober. Torej Kristus je zares od mrtvih vstal in živi med nami in med svojimi. Temu smo še kako priče tudi v daljni Amazoniji, ki je polna Božjih skrivnosti in še posebne radosti ob prvem, a upajmo, da ne zadnjem domačinu duhovniku, s karizmo inkulturacije evangelija na povsem svoj način.

Huda vročina

JANEZ MESEC, DUHOVNIK LJ, MADAGASKAR

Kristus je vstal, resnično je vstal! On je naše edino upanje, brez njega bi že zdavnaj obupali v tej vročini, ki je letos še posebej huda. V kombinaciji z vlago, komarji, bolhami in drugim mrčesom, pa je sploh »ubitačno«. Morda smemo upati, da nam bo dobri Bog zaradi tega malo skrajšal trpljenje v vicah.

Ko gledam po mapi »poslani dokumenti«, vidim, da sem vam nazadnje pisal za novo leto (pismo za botre), pred tem pa za Miklavža, ko smo se pripravljali na posvetitev nove cerkve sv. Petra in Pavla v Mahabe. Tone Kerin se je kot škofov namestnik res čudovito izkazal: posvetil je novo cerkev in oltar, krščeval in birmoval, delil zakrament sv. evharistije prvoobhajancem in blagoslovil pet parov, ki so sklenili zakrament sv. zakona. S seboj je prinesel napisano pridigo na šopu listov, ki pa jih je odložil in prosto govoril slabo uro, kot se na Madagaskarju spodobi. Ljudje so ga poslušali z odprtimi usti - kot zamaknjeni. Nihče ni spal. Naj povem, da je prvo

cerkev v tem kraju Mahabe postavil prav Tone. Tej stari, leseni, 14 m dolgi cerkvici, ki je po 25 letih še odlično ohranjena, smo dodali 17 metrov zidane stavbe. Idejo za to sem dobil v Arsu, kjer sem bil kot bogoslovec na romanju z mladimi. V spominu mi je ostalo, da smo šli najprej skozi staro cerkvico, kjer je pridigal in maševal sv. Janez Vianey, na mestu starega oltarja pa smo vstopili v ogromen svetel prostor nove cerkve, kjer počiva arški župnik.

Po božiču in novem letu je prišla pepelnica, ko ljudje napolnijo cerkev kot za največje praznike. Vreme je bilo kar suho in sem z motorjem lahko obiskal tudi tri podružnice, v ostalih 13 cerkvah pa so bogoslužje vodili katehisti. Tako smo na mnogih krajih slovesno s pepeljenjem začeli sveti postni čas 2018. Kar naenkrat je bila tu že cvetna nedelja, ko je bila naša cerkev v Manambondro spet dvakrat premajhna, saj je več kot polovica ljudi ostala na dvorišču.

Pravi Betlehem

S. DORICA SEVER, FRANČIŠKANKA MARIJINA MISIJONARKA, KANADA

Sporočam vam, da me škof in moja provincialka pošiljata v nov misijon v Baker Lake, ki je od Kitovega zaliva oddaljen približno eno uro in pol poleta z letalom (pri nas ni cest in železnice, naselja so raztresena in oddaljena, dosegljiva samo z letalom). Baker Lake ima okrog 2100 prebivalcev, od tega 350 krščenih v naši cerkvi.

Po 20. juliju se bom selila tja. Zame to ni presenečenje, ker me je škof že večkrat poslal v Baker Lake, posebno, ko ni imel duhovnika za Veliki teden. To je bila zame "paldaska pastoralna" - prideš, doživljaš liturgijo z ljudmi, se navežeš in spet odhajaš ...

Ljudje so ostajali sami, cerkev ob nedeljah zaprta, ker še nimajo usposobljenega katehista, ki bi vodil krščansko skupnost in nedeljsko liturgijo. Vse to me je nagovarjalo, še posebej pa težka preteklost tega misijona, ki nosi stigmo že dve desetletji. Duhovnik, ki je včasih živel z njimi, je še vedno v zaporu zaradi zlorab nad otroci, ki so sedaj odrasle osebe. Mnogi so našo cerkev zapustili in se pridružili anglikancem ali binkoštni sekti. V tem primeru je ljudem veliko lažje sprejeti sestro kot duhovnika in tako je vsa moja naravnost sedaj usmerjena v preprosto bivanje z njimi. Treba bo začeti z rednim nedeljskim bogoslužjem, znova zbrati občestvo in moliti, da bi se mnogi vrnil nazaj. Začela bom z veroukom za odrasle. Na ta način bomo lahko našli v naslednjem letu kandidate, ki bodo pripravljeni sprejeti služenje in poklicanost katehista. Odkar živim v kanadski Arktiki, je moja prva naloga pastoralno usposabljanje lokalnih voditeljev. Imam izdelan in pripravljen učni načrt. Napisal ga je p. Pat McCorkell SJ, ki je živel z Indijanci v Dakoti in Wisconsinu. Prilagojen je tudi za Inuite. Ima zelo preprost teološki pristop, ki je našim ljudem razumljiv, saj upošteva njihov način verovanja, miselnost in vrednote. Zaradi težke preteklosti in ravnodušnosti

Del fasade misijona; lestev gre do okna moje sobe, da se rešim v primeru požara

ljudi do misijona in cerkve je stavba v slabem stanju. Pravi Betlehem. Ne bo dovolj samo moja volja in želja, da bi ta misijon zaživel, potrebovali bomo veliko molitve, konkretno pomoč, da misijon in cerkev postaneta kraj občutene Božje bližine, kjer bodo ljudje, ki so bili ranjeni in ponižani, lahko slišali Božjo besedo in po njej živeli. Truditi se bo treba za vzpostavitev ponovnega zaupanja med prebivalstvom in našo Cerkvijo.

Hvala za vaše zvesto spremljanje in pomoč, hvala za molitev in zavest, da boste ostali moja opora tudi v tem novem misijonu, ki ima drugačne izzive, pred katerimi si ne smemo zatiskati oči. Resnica nas osvobaja. Naj nas spremlja Marija, ki je Mati lepe ljubezni.

Sestre so kupile hišo

S. BARBARA PETERLIN, MARIJINA SESTRA, UKRAJINA

Oglasile so se nam sestre iz Balte. Pošiljam prevod njihovega pisma in fotografije.

Kristus je vstal! Iskreno se vam želimo še enkrat zahvaliti za vaš dar, s katerim smo lahko kupile hišo, ki bo služila otrokom in mladim iz Balte. Do 4. aprila 2018 nam je uspelo urediti dokumente, da smo lahko kupile hišo. Pred nami je še obnova, da bo hiša primerna za naše služenje. Sproti vas bomo še obveščale, kako stvari napredujejo. Spominjamo se vas v svojih molitvah. Naj vam Gospod povrne za vso vašo dobroto in požrtvovalnost.

Živeti ekumenizem

S. VERONIKA NOSE, USMILJENKA, TURČIJA

Hvala vam za vsa poslana pisma, dobre želje in vso duhovno in materialno pomoč. O mojem skromnem delu v bolnici sem vam že večkrat pisala, tokrat nekaj besed, kako živim tukaj ekumenizem.

Vsako leto, v tednu molitve za edinost kristjanov, doživljamo še bolj močno željo po edinosti. Skupaj s kristjani, med njimi tudi me sestre, odidemo v različne Cerkve k molitvi za edinost. Tu so najbolj prisotne grška pravoslavna, sirsko pravoslavna, armensko pravoslavna, protestantske (luteranska, evangeličanska) in katoliška. Obredi in pesmi potekajo v različnih jezikih, eni zelo slovesno, drugi manj, vendar molimo povsod istega Kristusa in čutimo notranjo bližino drug do drugega. Po molitvi imamo skupni »agape«, kjer se med seboj spoznavamo, zmanjšujemo predsodke, včasih spoznamo nove prijatelje ... Srečanje nas utrjuje v zavesti, da še naprej goreče molimo in delamo za edinost, kakršno želi Jezus.

Že več let so tukajšnje različne krščanske skupnosti iskale skupne točke naše krščanske vere. Te dni je izšla knjiga v turškem in angleškem jeziku, v kateri pišejo, kdo smo, v kaj verujemo, o zapovedih, molitvi, etiki in ekumenizmu. Tudi to je že mala iskrica upanja v medsebojnem

zbliževanju v veri. Bogu zahvala, pa tudi tistim, ki so več let delali na tem, da bi izrazili skupno vero v Kristusa. Naj Vstali napolni naša srca s svojo ljubeznijo, da bi razsvetljevala naše korake na poti k skupnemu Očetu in k bližnjemu.

Obnovljen vrtec

KATARINA TOMC, LAIŠKA MISIJONARKA, MOZAMBIK

Dragi dobrotniki in prijatelji misijonov, toplo pozdravljeni! Za nami je čas, ko smo se spominjali trpljenja in vstajenja našega Gospoda Jezusa Kristusa, ostajajo pa mnoge milosti in upanja ter veselje do življenja, ki se ne

bo končalo s smrtjo; nadaljevalo se bo v drugačni obliki v večnosti z Bogom.

Zahvaljujem se Bogu za vsak dan življenja, ki mi je podeljen, čeprav je včasih težek in poln bolečin. Veselim se uspehov, ki so božje delo z mojo in vašo pomočjo.

V začetku marca se je zaključila obnova našega vrtca Maria Auxiliadora (Marije Pomočnice). Z delom smo začeli drugi teden v januarju in v razmeroma kratkem času popolnoma prenovili sanitarije, zakrpali streho, zamenjali del stropa, ki je bil poškodovan od zamakanja, prepleskali stavbo od znotraj in zunaj, vso ograjo in kuhinjo, ki služi za razdeljevanje malice in pomivanja. Novo, bolj prijazno podobo so dobile štiri učilnice, hodnik in skupinski prostor, ki služi za druženje, igranje, jedilnico. Nekaj stvari bo potrebno še urediti, vendar najnujnejše je narejeno. Čakamo stojalo za odcejanje posode, mizice, stolčke in posteljice.

Vse to smo lahko naredili z denarjem iz sklada Trikraljevske akcije in dobrotnikov, ki darujejo za naš misijon. Iskrena hvala vsem darovalcem, Misijonskemu središču Slovenije, župniji Križe in župniji Pertoča iz Prekmurja, tudi v imenu sester H.M.P., ki vodijo naš misijon. Vsemožni naj vam povrne vašo dobroto in vas varuje.

Akamasoa – sanje, ki so postale resničnost

TOMAŽ MAVRIČ CM

Od 28. do 31. maja se je v Rimu mudil misijonar Pedro Opeka CM. V teh dneh se je zvrstilo več srečanj, intervjujev in pogovorov z ljudmi, povezanih z delom Pedra Opeke v Akamasoa, ki ga je Pedro začel pred 29 leti in je danes trdna spodbuda ter model, ki ga lahko posnemamo.

V ponedeljek, 28. maja, je papež Frančišek sprejel Pedra na osebno avdienco. Ko so se odprla vrata in je papež Frančišek zagledal Pedra, je v španščini vzkliknil: "Pedro, kako si?" Nato pa je stopil k Pedru in ga objel. Ves čas srečanja je bila navzoča izredna toplina, bližina, domačnost in sproščenost.

Ko smo se usedli za pisalno mizo, je papež Frančišek takoj spregovoril in vprašal: »Pedro, predno pozabim, bi te rad vprašal, ali razmišljaš, kdo te bo nadomestil pri Akamasoa? Kdo bo nadaljeval tvoje delo?

Papež Frančišek je povedal, da je od malgaških škofov slišal o njegovem služenju, tudi državni tajnik kardinal Pietro Parolin, ki je bil lani na Madagaskarju, je obiskal Akamasoa. Papeževe besede so izrazile izredno zanimanje ter skrb, da se bo to "božje delo" nadaljevalo.

Naslednje leto (2019) namerava papež sam obiskati Madagaskar. Pedro ga je

tudi osebno povabil, da bi ob obisku Madagaskarja obiskal tudi Akamasoa. V torek, 29. 05. dopoldne smo v sodelovanju treh veleposlaništev pred Svetim sedežem: Slovenije, Monaka ter Argentine organizirali tiskovno

konferenco, na katero so bila poleg medijev povabljeni tudi vsa veleposlaništva, akreditirana pred Svetim sedežem, nekatere Katoliške univerze ter drugi gostje.

Zvečer so veleposlaniki pred Svetim sedežem Slovenije, Argentine ter Monaka v sodelovanju še z nekaterimi drugimi pripravili dobrodelno večerjo, katere so se med drugimi udeležili tudi državni tajnik Svetega sedeža

Ko se skupaj dobijo trije Argentinci, Pedro Opeka in Tomaž Mavrič na obisku pri papežu Frančišku.

Misijonar Pedro Opeka, papež Frančišek, predsednik RS Borut Pahor, monaški princ Albert II, generalni predstojnik Lazaristov Tomaž Mavrič CM, rektor katoliškega doma Sodalitas v Tinjah Jože Kopeinig, veleposlanik RS pri Svetem sedežu Tomaž Kunstelj.

kardinal Pietro Parolin, monaški princ Albert II, predsednik Republike Slovenije Borut Pahor, argentinski zunanji minister Jorge Faurie in kardinal Franc Rode CM.

V sredo zjutraj je papež Frančišek na kratki osebni avdienci sprejel monaškega princa Alberta II, predsednika Republike Slovenije Boruta Pahorja, Pedra Opeka CM ter Tomaža Mavriča CM. Ob obisku smo se skupaj zahvalili papežu Frančišku za osebni zgled ter spodbudo pri služenju ubogim, ki more tudi vsakega izmed nas spodbujati, da ga posnemamo.

"Če sanjamo sami, sanje ostanejo sanje. Če sanjamo skupaj, sanje postanejo resničnost."

† Franc Zajtl (71): salezijanec duhovnik, misijonar

PIŠE JANEZ POTOČNIK, INŠPEKTOR

Franc Zajtl se je rodil 31. marca 1947 v kmečki družini v vasi Mala Breza v župniji Sv. Rupert nad Laškim, kjer je bil 5. aprila tudi krščen. Bil je tretji izmed sedmih otrok. V osnovni šoli se je dobro učil, pri srcu sta mu bila zlasti matematika in risanje. Ko je bil v 8. r. OŠ, so imeli v župniji misijon; eden od misijonarjev (salezijanec Zorko) ga je povprašal o njegovi prihodnosti, in poleti je že bil na 'ogledih' na Rakovniku. Jeseni leta 1962 je odšel k salezijancem v Križevce na Hrvaško. Tu je opravil dva letnika gimnazije, vstopil v noviciat in 16. avgusta 1965 naredil prve redovne zaobljube. Po vojaščini odšel v Želimiče, kjer je po nekaj mesecih nadaljeval s 4. razredom gimnazije in bil ob koncu leta v prvi skupini 'želimeljskih maturantov'.

Po maturi se je javil, da bi vzgojno prakso opravljal v Egiptu, kamor je odšel še istega leta jeseni (29. 9. 1969). Pristal je v Aleksandriji ter na Bližnjem vzhodu deloval polnih 49 let, vse do svoje smrti. Že drugo leto je poučeval več ur matematike na osnovni šoli, in to kar v arabščini. Z igranjem na klavir je pomagal pri petju. Mladi so ga hitro vzljubili, on pa svoje delo med mladimi. Po dveletni vzgojni praksi je odšel na študij bogoslovja v Sveto deželo. Najprej v Betlehem, kjer je 16. avgusta 1971 kot prvi salezijanec naredil večne zaobljube v votlini Jezusovega rojstva. Študij je nadaljeval v bližnjem Cremisanu, bil 15. junija 1975 v Nazaretu posvečen v diakona, v duhovnika pa na veliki četrtek 15. aprila 1976 v Jeruzalemu. Poleti se je za nekaj tednov vrnil v domovino, da je v svoji rojstni župniji obhajal novo mašo (18. 7. 1976).

Misijonsko poslanstvo je nadaljeval v Kairu, in to polnih 28 let. Izpopolnil se je v študiju, postal strojni tehnik, potem pa na salezijanski tehnični šoli postal učitelj strokovnih predmetov. Bil je odgovoren za disciplino v šolah, konec tedna pa hodil maševat v 20 km oddaljen kraj k 'nemškim' sestrkam. Zelo ga je zanimala egiptovska zgodovina, rad si je ogledoval ter fotografiral kulturne in naravne zanimivosti Egipta

in bil pogosto vodnik po zanimivih egiptovskih predelih. Leta 2004 je znova prišel v Aleksandrijo in tu ostal do konca. Deloval je v salezijanskem šolskem centru z nad 1000 mladimi in bil odgovoren za ekonomijo. V šolah, kjer je deloval, so učenci različnih ver. Velika večina je muslimanov, manjšina koptov (pravoslavnih kristjanov) in komaj 1% katoličanov. V zadnjih letih je bilo v Egiptu med muslimani in kristjani precej napeto. In to so bila tudi za Franca - ekonoma - zelo težka leta. Kljub vsem nemirom, požigom cerkva, nastavljenim eksplozijam, pa salezijanske ustanove niso utrpely kake materialne škode oz. napada revolucionarjev.

Nekaj mesecev po prihodu v Aleksandrijo (2004) se je začelo zapletati njegovo zdravje. Potrebna je bila delna amputacija prstov na nogi. Bolezen je postala njegova zvesta spremljevalka in ga jeseni 2013 za dve leti poslala na okrevanje v Slovenijo. Kolikor ni bil v bolnišnici, je bil začasno nastanjen v skupnosti na Trsteniku. Za vso oskrbo in pomoč je bil izredno hvaležen. Aprila letos (2018) so ga predstojniki v Egiptu zaradi poslabšanja zdravja spet poslali na preglede in zdravljenje v domovino. Pred veliko nočjo je še obhajal svoj rojstni dan, pa veliko noč in na velikonočni ponedeljek še

svoj god. Naslednje jutro pa ga ni bilo k molitvam. Ponoči je doživel težko možgansko kap. Po tednu v bolnišnici je zatisnil oči. Umrl je 10. aprila, v torek po beli nedelji. In kako pomenljivo: v Kairu so se prav na dan misijonarjeve smrti v molitvi za sobrata Franca zbrali številni sobratje njegove province ob vrhovnem predstojniku salezijancev Angelu Fernandezu, ki je bil prav tiste dni tam na obisku.

Franc je bil z vsem srcem misijonar; sam pravi: »*Cilj mojega poslanstva je en sam: pomagati mladim Arabcem do ustrezne izobrazbe, narediti iz njih dobre, poštene, odgovorne in delovne ljudi, poklicno jih usposobiti za življenje, da bodo sebi in družbi koristni ljudje.*« (Družina, 6. 1. 2013). Njegov sobrat Bashir Souccar je o njem dejal: »*Franca je bil pravi misijonski velikan, zares je verjel v svoje misijonsko poslanstvo, na zares vzoren način je verjel v inkulturacijo, bil je zaljubljen v Egipt in egiptologijo, dejavno je verjel v ljubezen do mladih!*«

Pogrebno slavlje je v soboto 14. aprila na Trsteniku, kjer je rajni misijonar tudi pokopan, vodil ljubljanski nadškof in metropolit msgr. Stanišlav Zore, pogreba pa sta se udeležila tudi dva sobrata iz Egipta: duhovnik Michele Pepe iz Kaira in brat Renzo Tomassello iz Aleksandrije.

TRIKRALJEVSKA AKCIJA

župnije: Idrija, Ljubljana-Zadobrova, Podnanos, Preserje, Zagorje ob Savi
Kopriva Silvester

ADVENTNA AKCIJA

župnije: Bukovica, Cankova, Črnomelj, Dragatuš, Golo, Horjul, Knežak, Ljubljana-Zadobrova, Matenja vas, Mirna, Podnanos, Preserje, Radlje ob Dravi, Radomlje, Rova, Slavina, Stara Cerkev, Stari trg pri Ložu, Sv. Barbara v Haložah-Cirkulane, Sv. Marjeta niže Ptuja, Sv. Štefan, Velika Nedelja
posameznik: Jerala Monika,
Kopriva Silvester

MIVA

župnije: Bloke, Sv. Trojica nad Cerknico, Šmartno pri Litiji
posamezniki: Avto M Cerknica D.O.O., Buhvald Amalija, Kokot Branka in Franc, Menart Tomaž, N.N., Pšeničnik Marjana, Tacer Rozalija, Zabavnik Mitja

SKLAD ZA LAČNE

posamezniki: Grmek Doroteja, Kokovnik Alojz, Kravos Stojan, Lenassi Ivan, Linguaduct D.O.O., Lukan Milena, Medvešek Viljem, Mršnik Bernarda, Murko Ana, Pavlič Renata, Ramovš Marija, Simončič Marta, Šiško Stanislav, Tajnikar Matej, Udir Jože, Zorenč Ivan

SKLAD ZA MISIJE

župnije: Hrpelje-Kozina, Stopiče, Škofja Loka, Šmartno pri Litiji
posamezniki: Babnik Minka, Blažič Mihael, Botjak Cvetka, Bračko Zinka, Bunderla Lidija, Gregor Anica, Greif Boris, Grošelj Jurač Marjana, Iršič Andrej, Kebe Janez, Klemenšek Danijel, Kotnik Ambrož, Kovšca Tončka, Kozjek Marija, Kozole Cvetka, Kulovec Igor, Ljuman D.O.O., Lončarič Darko, Magdič Olga, Mernik Zinka, Mikulin Olga, Morelj Darja, Paškič Ilija, Pirc Dragica, Ratzresen Marija, Rott Cindro Barbara,

Saksida Blaž, Schwarzbartl Tomaž Ervin, Slokar Darja, Snoj Irena, Sovič Alenka, Štebej Martin, Štrukelj Frančiška, Štrukelj Luka, Trampuž Ivo, Virant Simon, Volavšek Marta, Volf Mateja, Zorenč Davorina, Zupančič Danijel, Zupančič Ivan

SOCIALNO ZAVAROVANJE MISIJONARJEV

posameznice: Pavlič Renata, Presetnik Vera, Tavčar - Kalcher Gabriela

ZA GOBAVCE

Krasna Katala

ZA MADAGASKAR

Mavrek Renata

ZA ŠOLANJE BOGOSLOVCEV

Mrzel Slavka

ZA GRADNJO CERKVA

posamezniki: Pavlič Renata, Reisp Metka

VODNJAKI-MALAVI

Albatros - Pro D.O.O.

MISIJON MATANGA-MDG

posamezniki: Kaiser Matic, Kopriva Silvester, N.N., Podobnik Jožica, Stambuk Igor, Zabavnik Mitja, N.N.

S. MARTA MEŠKO

Lokar Jurka

JOŽE ADAMIČ

posamezniki: Congregation Of The Mission, Jenič Dušan, Peter Ivančič, Muller Marija

S. ANKA BURGER

posamezniki: Lokar Jurka, Ravbar Anica

S. METKA KASTELIC

posamezniki: Kastelic Milena, Lokar Jurka

S. VIDA GERKMAN

župniji: Idrija, Sv. Florijan v Doliču
posamezniki: Demšar Vida, Jeromen Kavčič Marija, Kovač Marijana, Turk Janez

JOŽE MLINARIČ

posameznik: Lokar Jurka, Pisk Tomaž

S. VESNA HITI

posameznice: Lokar Jurka, Martinčič Angela, Perovšek Francka

TONE KERIN

župnija Šmarje-Sap
posamezniki: Congregation Of The Mission, Guček Boštjan, Kern Jože, Pompe Anica, Šušteršič Ivana, Tonin Jožica

S. AGATA KOCIPER

župnija Sv. Vid nad Valdekom

JANEZ KRMEJ

posamezniki: Jeromen Kavčič Marija, Kokalj Irena, Kolander Tadeja, Lovše Anica, Pečnik Kunčič Anton, Pirc Dragica, Sušnik Janez, Šifrer Marija, Vrabec Marko, Zgubič Evgen

S. ANDREJA GODNIČ

posamezniki: Lokar Jurka, Pirc Dragica, Štuhec Msgr.Dr. Ivan

DANILO LISJAK

župnija Podnanos
posamezniki: Bonuti Hajdinjak Kamila, Krevelj Branko, Pisk Tomaž, Sušnik Janez

TOMAŽ MAVRIČ

Malalan Nika

S. ZVONKA MIKEC

posamezniki: Lokar Jurka, Murn, Pisk Tomaž, Ramovš Vera

MISIJONARKE MATERE TEREZIJE

posamezniki: Kranjc Rafael, Strajnar Ana

S. TADEJA MOZETIČ

posamezniki: Bonuti Hajdinjak Kamila, Strajnar Ana, Šolske Sestre

JANEZ MESEC

župniji: Besnica, Koroška Bela
posamezniki: Krašna Igor, Plavec Helena, Šimnic Apolonija

PEDRO OPEKA

posamezniki: Bohak Ivan, Bole Lilijana, Bolta Marko, Donša Terezija, Dovč Mihaela, Gostiša Ladislav, Ješovnik Simona, Kastelec Martin, Kokalj Ivana, Kordiš Rozalija, Kržišnik Eva, Logar Manica, Mežnar Klavdija, N.N., Pauer Ksenja, Prepadnik

Sebastijan, Rehar Štefan, Remše Matija, Rus Valerija, Sušnik Janez, Šef Manja in Tone, Šegula Zdenka, Štemberger Ida, Tavčar Jože, Verbič Karel, Zemljčič Alenka, Zgonc Marija

P. STANKO ROZMAN

Mehle Miriam

S. JOŽICA STERLE

posamezniki: Lokar Jurka, Šuštar Marija

S. MARJETA ZANJKOVIČ

posamezniki: Čej Vesna in Damjan, Lokar Jurka, Skandali Dragan, Zadravec Roman

TONE GRM

župnija Dobrepolje-Videm

Muller Marija

S. BOGDANA KAVČIČ

posamezniki: Albreht Ivan, Cerar Milena, Jezeršek Katarina, Kavčič Irena, Šuštar Marija, Winkler Dušan

P. LOJZE PODGRAJŠEK

Povh Jože

S. BARBARA ČUK

posamezniki: Lokar Jurka, Lukan Milena

S. MILENA ZADRAVEC

Pirih Marija

S. ANA TOMINC

Lokar Jurka

S. FANI ŽNIDARŠIČ

posamezniki: Ivančič Angela, Souidi Jernej, Žeželj Petar

S. ANA SLIVKA

Lokar Jurka

S. BARBARA PETERLIN

posamezniki: Lokar Jurka, Pšeničnik Marjana

KATARINA TOMC

župnija Pertoča
posameznika: Lokar Jurka, Zakrajšek Boris

MISIJON CRIPAM

posamezniki: Černivec Damjan, Muller Horvatič Ingrid, Volčič Barbara

MARIJINE SESTRE-KIJEV

župnija Zasip
posamezniki: Bernik Rudi, Mza-Cma, Platiša Ivan

jubilanti – čestitamo

75 letnica življenja

S. Anica Vlašič,
Frančiškanka
marijina misijonarka,
rojena 22. avgusta
1943 v Adlešičih.
V misijone je odšla
15. julija 2005. Deluje
v Rusiji.

LETNO SREČANJE MISIJONSKE MOLITVENE ZVEZE

Nedelja 22. julij 2018

- za Gorenjsko in Dolenjsko na Kureščku ob 15. uri, ob 16. uri sv. maša.

Nedelja 29. julij 2018

- za Štajersko in Pomurje v Malečniku (župnija Sv. Peter pri Mariboru) ob 15. uri, ob 16. uri sv. maša,
- za Primorsko v Tolminu ob 15. uri, ob 16. uri sv. maša.

Lepo vabljeni vsi, ki so vam misijoni blizu, predvsem pa molivke in molivci Misijonske molitvene zveze!

Evropska konferenca Misijonskega otroštva (CEME) je potekala v nadškofijskem bogoslovju v kraju Rabat na Malti.

Evropska konferenca Misijonskega otroštva **(CEME)**

PIŠE IGOR VOJINOVIČ, MISIJONSKO SREDIŠČE

Na Malti je od 22. do 26. aprila 2018 potekala Evropska konferenca Misijonskega otroštva, uradno CEME (Conférence de l'Enfance Missionnaire Européenne) z naslovom »Sožitje otrok v skupnem svetu – po sledih sv. Pavla«. Od leta 1973 jo vsaki dve leti pripravlja mednarodno tajništvo s sedežem v Luksemburgu in v sodelovanju s Papeško družbo misijonskega otroštva v Rimu. Srečanja se je udeležilo 40 predstavnikov iz 17-ih držav, ki v svojih krajevnih cerkvah oz. misijonskih uradih delajo za razvoj misijonskega vidika pastorale otrok in mladostnikov ali za misijonske akcije in nabirke, kot je Otroci za otroke. Predstavnik Misijonskega središča Slovenije, ki je obenem tudi narodno tajništvo Misijonskega otroštva, je na konferenci predstavil naše delo in gradiva, ki jih pripravljamo ob posameznih akcijah.

Narodni voditelj misijonov za Skandinavske države in novi predsedujoči CEME, diakon Kaare Nielsen, je v osrednjem duhovnem nagovoru poudaril, da je Cerkev danes za ljudi privlačna toliko, kolikor je privlačno življenje nas, katoličanov.

Strokovno predavanje z naslovom »Otroška duhovnost kot temelj Misijonskega otroštva« je podal prof. Adrian Mario Gellel s Pedagoške in Teološke fakultete na Malti. Temeljna ugotovitev je, da smo vsi ljudje duhovna bitja in da so otroci že zelo zgodaj (pri 6 letih) zmožni dojemati vrednote, razumeti presežnost življenja, simbole, globlji pomen, skrbeti za druge in za svoj odnos z Bogom. Zato se tako z veseljem odzivajo na misijonske akcije in prireditve, zato imamo otroke - svetnike.

Pestra paleta misijonskega animacijskega gradiva za otroke in mladostnike, izmenjava izkušenj in dobrih praks je obogatila vse udeležence. Slovenske akcije, kot so Trikraljevska akcija, Misijonska vas in Pustna Sobotna iskrica, so po svoji vsebini odličen primer udejanjanja karizme Misijonskega otroštva, k čemur je povabljeni vsa Cerkev. Obenem so še številne možnosti za razvoj. V Ameriki in Afriki večinoma delujejo

skupine Misijonskega otroštva z animatorji, po Evropi pa je v vsaki državi drugače. Ponekod imajo Mini-klube (Češka), otroške molitvene urice za misijone, pripravljajo obiske po šolah in župnijah (Malta), ustvarjajo video-spote s himno (Italija, v iskalniku: »Guardáti dall'Amore«), projekte pomoči z obiski na terenu (Švica), prodajajo družabne igre (»Tous Missionnaires« Francija), poseben otroški misijonski časopis (»Gesto« v Španiji), posebne programe za starše (Irska), živahne skupine na Facebooku, skrb za okolje in migrante (Nemčija), katehetska gradiva, povsod pa so na spletnih straneh na voljo koristna animacijska gradiva in igre.

Generalna tajnica Papeške družbe Misijonskega otroštva v Rimu s. Roberta Tremarelli je spomnila, da letos obhajamo 175. obletnico ustanovitve te misijonske realnosti, ter povabila, da jo razvijamo in spodbujamo družine, naj ohranjajo čut za misijone. Povabila nas je k pogumu, »saj zna Bog tudi težave in nesreče obrniti v blagoslov, kot je to storil po brodolomu sv. Pavla na Malti«. Maltežani pa so se izkazali kot odlični gostitelji in organizatorji, saj so nam s ponosom razkazali svoja romarska svetišča, stolnice, bazilike in kraje, povezane z malteškimi vitezi in apostolom Pavlom.